

Recurs de Torra per esgarrapar temps

La fiscalia demana set mesos per a Tamara Carrasco

Reitera que la Junta Electoral no és competent i en recusa alguns membres

Els partits intenten trobar una via que no posi en perill la mesa del Parlament

L'acusada de desordres i no de terrorisme

IX Fira de l'Oli i l'Oliva d'Ullastrell 26 gener 2020

Fira, visites al Molí d'Oli, xerrades, tallers, música, concurs de Tast d'Oli i molt més.

Tota la informació a www.ullastrell.cat

EL PUNT AVUI+

1,50€

DISSABTE • 25 de gener del 2020. Any XLV. Núm. 15250 - AVUI / Any XLII. Núm. 14120 - EL PUNT

NACIONAL

P14-18

Balanç demolidor

Destrosses a la platja de Malgrat de Mar, després del temporal desfermat per la borrasca 'Glòria' ■ AJUNTAMENT DE MALGRAT

GENERAL • Més de la meitat dels municipis catalans, amb danys pel pas de la borrasca 'Glòria'

EFFECTES • Els danys més rellevants els han patit l'agricultura, el litoral i les escoles

FINAL • Inundacions generals a tota la zona del Baix Ter pel desbordament del riu

REPORTATGE P15

Els fronts del delta de l'Ebre

NACIONAL

P8-10

Laura Borràs Portaveu de Junts per Catalunya al Congrés

“Si el 2013 no podíem confiar en l'Estat, podem fer-ho ara?”

EUROPA-MÓN

P22

El virus obliga a confinar 40 milions de xinesos

Confirmats tres casos a França i en descarten tres de sospitosos a l'Estat espanyol

FESMÉS
el bricolatge de casa

reformes · jardí · moble kit

fes-te Client FESMÉS fesmes.cat

Demana la targeta client Fesmes i acumula un **3% dte** en cada compra

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Xavier Graset

Desfets

Una tonyina fora de l'aigua a l'Ampolla, esmussada, tallada per a qui la vulgui aprofitar, com qui arreplega la fruita que cau al mig

d'un camí. Em quedo amb aquesta imatge i acció i m'imagino la força i violència, l'embat de les onades, com per fer saltar pels aires una tonyina de pes, maca i preuada. Enlairada com un surfista fins anar a caure al mig del passeig de l'Ampolla, porta esberlada del delta de l'Ebre. Em fa mal sentir l'impacte del túnid sobre la vorera. Aquella expressió que fem anar quan algú va descabellat, engiponat: sembla que la mar t'hagi tret. És això, la mar aquests dies ha tret i ha engolit. I al costat d'això, aquells que se n'han endut un bon tall a casa, com qui fa musclos de roca. Un exercici de supervivència, a base de la cuina dels marges, qui fa bolets o espàrrecs també deu poder fer un tall de tonyina esventrada pel temporal Glòria. Viure i morir. L'estampa de la mort de les persones que no la podem deslligar d'aquest fenomen meteorològic, lamentablement i per molt que es demani precaució i que la gent es quedi a casa.

L'amotinament de la natura potser ens situa a l'inici d'una altra crisi que ens canviï la forma de pensar

Sempre hi acabava havent la fatalitat sumada a la temeritat, el creure que a mi no em passarà.

La tonyina no hi devia entendre res. Nosaltres tampoc. Ens ho expliquen de Sud a Nord, la devastació ha creuat el país, desfigurant el delta de l'Ebre, desbordant la conca del Ter, fent córrer la Tordera com no havíem vist en els darrers 70 anys. Ves a saber com quedarà tot, si a més de pesca i conreus, d'infraestructures, també el paisatge que ens fa créixer ha quedat tocat de mort. L'historiador alemany Philipp Blom, que sempre busca camins prou suggeridors per explicar el passat, ha buscat per titular el seu darrer llibre l'expressió: l'amotinament de la natura, i ens recorda que durant un segle i mig, entre el 1570 i el 1700, les temperatures van fer via avall fins a glaçar les aigües d'alguns ports de la Mediterrània, i les aus es congelaven en ple vol. Aquella alteració sobtada del clima va comportar conreus assolats, fam, migracions. Europa es va transformar, també el pensament occidental va deixar de creure en càstigs divins, i va sorgir la Il·lustració. Potser som en l'inici d'una crisi semblant. Cap on anirà el pensament?

La vinyeta

Fer

Per en David d'en FER

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Goliat derrota David

Un mal fat em persegueix, en qüestió d'escriptura de llibres. Vaig transcriure les memòries de Jordi Pujol, i quan tan cofoi i orgullós me'n sentia i la gent feia cua per adquirir-ne exemplars, el protagonista de la història va emetre la famosa confessió que el va doblegar personalment per terra i va deixar els tres volums sense sortida comercial. "Cuyàs, torna'ns els diners", exclamaven alguns lectors que se sentien enganyats. Els haurien d'haver reclamat, si de cas, a Pujol, que no em va explicar tot el que sabia, però ara no ens enredarem amb allò de "matar el missatger" perquè és un tòpic insofrible, tot i ser el que més practica la gent.

Dimarts passat, en plena llevantada aflitiva, va doblegar les cames i va caure a terra David i Goliat. Em refereixo a l'escultura monumental d'aquest nom, obra d'Antoni Llena, que s'alça a la Vila Olímpica de Barcelona, entre els edificis Mapfre i Arts. La realització efectiva de l'escultura va ser responsabilitat de Pere Casanovas, en els anys dels Jocs. Fa un mes vaig explicar en aquest espai que he escrit

“El vent fa caure l'escultura d'Antoni Llena de la Vila Olímpica

les memòries de Pere Casanovas. Tot just han sortit al carrer, amb el títol de *L'escultor dels altres*. Tenen interès perquè Pere Casanovas ha tractat amb tots els grans creadors del segle XX i XXI de Catalunya i Espanya i en pot explicar moltes coses. En Pere ha fet que molts artistes sense traça per l'escultura es convertissin en escultors: Palazuelo, Tàpies, Guinovart, Mariscal, Llena... D'Antoni Llena va sorgir la idea de fer el llibre: "En Pere s'ha d'explicar, no pot mantenir-se més en l'anonimat." El llibre dedica molt espai a *David i Goliat*. Un repte enorme per a en Pere: com sostenir

amb acer i en grans dimensions la maqueta de filferro i paper de Llena? Com transmetre la lleugeresa de l'original? *David i Goliat* no s'havia d'aguantar, segons vaticini de tots els enginyers que van observar l'escultura. El primer cop de vent se l'enduria. Ha resistit prop de trenta anys. Al final ha doblegat les cames. No ha sortit volant la plataforma superior, com tothom preveia. "Ha caigut amb molta dignitat", em diu en Pere Casanovas. "La restituïrem", afegeix Antoni Llena. L'Ajuntament de Barcelona li ho ha assegurat. L'interès del llibre es manté, els ho asseguro. Els de Jordi Pujol, també, dispensin.

"Aquest cop ha vençut Goliat." En Pere de vegades és enigmàtic. Però jo l'entenc. Ha vençut la força brutal del vent, la inclement llevantada d'aquesta setmana. A l'hora de fer càlculs de resistència, en Pere havia pensat en les tempestes habituals d'aquest litoral. Tothom coincideix a dir que aquesta ha estat la presentació de les que seran normals a partir d'ara. Fa trenta anys no hi comptàvem. Ja podem començar a pensar en Goliat.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/svpjte>

A la tres

Xevi Sala / xsala@elpuntavui.cat

Catalunya i la sedició

En contra del que proclamava el sinistre profeta del mostatxo minvant, el Procés no solament no ha trencat Catalunya sinó que l'ha enfortida. N'hi ha prou de veure ajuntats en l'objectiu d'alliberar els presos polítics partits tan diferents com el PSOE, ERC i Unides Podem, també JxCat. Partits que per interessos propis –tots ells legítims– estan treballant discretament per desactivar els efectes de l'aplicació del delictes de sedició als condemnats pel Tribunal Suprem. Descartada la via de l'indult, que molts dels empresonats en neguen a demanar perquè implicaria assumir la comissió d'un delictes inexistent, la inventiva democràtica ha conduït a una fórmula que s'obre pas malgrat els escarafalls de la ultradreta i de la ultra-ultradreta, per dir-ho amb les encertades paraules amb què Pablo Iglesias defineix PP, Ciutadans i Vox. La fórmula, gestada fa mesos en una

“Descartada la via de l'indult, s'obre pas la reforma del Codi Penal per ajudar els presos polítics

reunió entre Jaume Asens i diferents catedràtics en dret constitucional, consistiria a reformar el Codi Penal per actualitzar a la baixa el delictes de sedició i definir amb més nitidesa el de rebel·lió. Tres factors han propulsat l'adopció de la idea per part de l'actual govern de coalició presidit per Pedro

Sánchez. Primer factor: la duresa amb què els sectors més conservadors del poder judicial apliquen aquests articles per reprimir l'independentisme. Segon factor: els perillous precedents que l'exagerada condemna representa de cares al dret d'expressió i de manifestació en altres escenaris, com ara les protestes contra desnonaments. Tercer: les reiterades clatellades de la justícia europea contra la dinàmica judicial espanyola, que han deixat al descobert l'anacronisme dels delictes de rebel·lió i sedició, inexistents en països amb més solidesa democràtica. Catalunya trencada? Al revés, més cohesionada que mai. Ho acaben de demostrar una vegada més la societat civil i els serveis d'emergències durant l'episodi de la llevantada. I ho estan demostrant també aquests partits que, malgrat les diferents cartes de navegació ideològica, s'han conjurat en la defensa dels drets fonamentals.

EDITORIAL

El contrapoder judicial

La Junta Electoral Central s'ha autoerigit en un actor polític actiu, pressionant les institucions catalanes perquè el president Quim Torra perdi immediatament la seva condició de diputat del Parlament, malgrat que la base de la inhabilitació és una sentència per desobediència contra la qual s'ha presentat recurs i que està pendent de resolució ferma al Tribunal Suprem. És insòlit que un òrgan administratiu, creat per arbitrar períodes electorals, pugui actuar fora d'aquesta competència i adoptar una mesura que, a banda de tergiversar la democràcia, tensiona les institucions, genera inestabilitat política i crea una inseguretat jurídica al voltant de les decisions futures del govern Torra.

No es pot obviar, perquè no és un fet menor, que la JEC ha pres aquest protagonisme, en primer lloc, per encàrrec dels partits de la dreta espanyola (PP, Cs i Vox), que van instar-la a actuar en aquest sentit després de la sentència del TSJC sobre l'afer de la pancarta i, en segon lloc, amb la complicitat imprescindible del Tribunal Suprem, que ha preferit una execució precipitada d'aquella sentència a suspendre cautelament l'ordre de la JEC fins a pronunciar una sentència ferma, tal com aconsellava la fiscalia.

Darrere d'aquest afer no hi ha altra cosa que l'estira-i-arronsa que el braç judicial de l'Estat i la representació política i mediàtica de l'Espanya reaccionària estan fent al poder polític emanat de les urnes, tant a Catalunya com a Espanya. La destitució de Quim Torra torpedina el govern català i la unitat d'acció de l'independentisme, i alhora espatlla el nou full de ruta de Pedro Sánchez i el seu govern progressista, que té la desjudicialització i el diàleg bilateral amb Catalunya com a prioritats i el president Torra com a interlocutor.

De reüll

Maria Palau
'Glòria',
David i Goliat

El 22 de desembre passat, el nostre (si em permet dir-li així) Manuel Cuyàs dedicava el seu espai d'opinió *Vuits i nous* a Pere Casanovas, "L'escultor dels altres", que és com ha titulat el llibre que li ha escrit. Cuyàs, que sempre olora de lluny, ens parlava així de la monumental escultura *David i Goliat*, d'Antoni Llena, feta al taller de Casanovas: "Al principi, cap enginyer la volia validar. No era possible que s'aguantés, sortiria volant a la primera ventada." El cas és que va ser Llena el que en va assumir la responsabilitat civil durant els

L'escultura d'Antoni Llena de la Vila Olímpica serà rehabilitada

primers deu anys. Gairebé tres dècades després que fos instal·lada a la Vila Olímpica, el temporal *Glòria* l'ha tombat, però no com els tècnics es pensaven. La gegantina careta d'acer (Goliat) no ha sortit disparada per l'aire, sinó que ha quedat derrotada a terra perquè s'han doblegat les seves tres fines

potes (David). "Com a les persones quan ens fem grans, li han fallat els genolls. El que cal fer és posar-li unes pròtesis", em deia Llena per telèfon. L'Ajuntament, que tot just aquest desembre l'havia revisat i havia conclòs que estava "en bon estat de salut", s'hi ha compromès: *David i Goliat* serà rehabilitada, i reforçada de cames, en breu, i Barcelona recuperarà una de les seves escultures públiques més estimades pels ciutadans, reconvertida ara en símbol de la nostra fragilitat davant les forces desbocades de la natura, l'artista i l'enginyera de capçalera. I ara corrin a llegir *L'escultor dels altres*.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DE LA JUNTA ELECTORAL CENTRAL

Segundo Menéndez Pérez

La JEC, sota sospita

La Junta Electoral Central insisteix a inhabilitar Quim Torra com a diputat per una qüestió menor (una pancarta) i amb una precipitació insòlita, ja que la qüestió està pendent de sentència ferma al Suprem. La seva pressió va més enllà de les seves competències i resulta d'allò més sospitosa.

ESCRITORA

Núria Pradas

Premi Ramon Llull

L'escriptora barcelonina, amb una àmplia i reconeguda producció en el terreny de la literatura infantil i juvenil, ha guanyat la 40a edició del premi Ramon Llull de novel·la, atorgat per l'editorial Planeta i dotat amb 60.000 euros, per *Tota una vida per recordar*.

PERIODISTA

Tura Soler

La investigació té premi

La periodista ha estat guardonada amb el VII Premi Josep Maria Planes pel seu treball d'investigació periodística *El misteri de Susqueda*, un conjunt d'articles publicats durant el 2018 a El Punt Avui sobre el doble crim que encara continua sense resoldre's.

Tal dia
com
avui fa...

1 any Veneçuela divideix
Els Estats Units, d'una banda, i Rússia i la Xina, de l'altra, lideren els blocs a favor i en contra dels opositors al règim veneçolà.

10 anys Nous atemptats
Bin Laden amenaça Obama amb nous atemptats. El líder d'Al-Qaida assumeix la fallida temptativa de Detroit en un missatge d'àudio.

20 anys Pacte PSOE-IU
El candidat d'IU, Francesc Frutos, es mostra disposat a estudiar l'acord que els ha ofert el presidenciable del PSOE, Joaquín Almunia.

Full de ruta

Toni Brosa

L'home que somreia

Aquesta setmana han passat un munt de coses. Va començar amb el judici oral al major dels Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Trapero, a l'Audiència Nacional, segon capítol del judici sumaríssim de l'Espanya eterna contra la Catalunya que va gosar votar l'1 d'octubre del 2017. Va continuar amb la natura desbocada en forma de tempesta creuant Catalunya durant tres llargs dies i emportant-se quatre vides humanes a més de ponts, carreteres, vies del tren, collites, quilòmetres de platges i quasi tot el delta de l'Ebre. I enfilem el cap de setmana amb l'estira-i-arrotonsa de la judicatura espanyola pressionant per obtenir, per la porta del darrere, el cap del president de la Generalitat Quim Torra. També ha estat la setmana del tercer *impeachment* en la història dels Estats Units, que malauradament no servirà perquè la presidència de Donald Trump passi a millor vida; la del 50è Fòrum Econòmic Internacional a Davos, i la de l'alerta internacional pel brot de coronavirus a la Xina que amenaça amb una epidèmia a escala mundial.

Així i tot, per a un servidor aquesta no

En David Caminada era el company que somreia, que sumava, que no apujava la veu i però aixecava el nivell

serà la setmana del setge a Quim Torra, ni de l'*impeachment* a Donald Trump, ni del judici a Josep Lluís Trapero, ni de la tempesta *Glòria*, sinó la setmana que ens va deixar tràgicament el David Caminada. Segurament els sona menys el nom que la notícia d'un home apunyalat dilluns passat a tocar de la plaça Sant Jaume de Barcelona per un salvatge, un malalt o un delinqüent, tant se val. Doncs bé, han de saber que si no li haguessin arrencat la vida d'aquesta forma tan brutal i injusta, el David hauria disfrutat de valent aquesta setmana fardada de notícies, perquè era periodista. Vam compartir redacció durant els 17 anys que ell va dedicar a l'Avui, fent Internacional, Opinió i Tancament, abans que les circumstàncies el conduïssin a canviar la redacció del diari per les aules de la Facultat de Periodisme de la Pompeu Fabra i el web de l'Ajuntament de Barcelona. Feia uns anys que no el veia i ja no hi tornaré, però sempre serà aquell company que somreia, que sumava, que mai no apujava la veu, però sempre aixecava el nivell. Allà on sigui, segur que ho continuarà fent.

Tribuna

Antoni Soy. Professor de la Universitat de Barcelona

TMM i restricció externa

Un estat sobirà, que emet la seva moneda, funciona de forma diferent a una família o empresa. Les famílies o empreses només són usuàries de la moneda, en canvi l'estat pot emetre moneda sense restriccions. Per tant, pot tenir dèficits públics sense preocupar-se i pot endeutar-se sense límits. No tindrà mai el perill de fer fallida. Aquest és, de forma esquemàtica, un dels principis fonamentals de la Teoria Monetària Moderna (TMM). Una teoria que avui està de moda, sobretot després que Bernie Sanders i Alexandra Ocasio-Cortez l'usen per defensar algunes propostes polítiques.

HI HA ESTATS SOBIRANS, que tenen i emeten la seva moneda, que poden tenir dèficits públics i endeutar-se sense límits. Els EUA, els països anglosaxons, el Japó, Suïssa, en serien exemples. Tenen en comú que disposen d'una economia real o financera molt potent i una moneda forta. Sembla clar, també, que la zona euro podria fer el mateix si el Banc Central Europeu actués igual que la Reserva Federal americana, si hi ha-

gués un Tresor europeu i un pressupost molt més important de la Unió Europea (UE). En definitiva, si la UE fos realment una unió monetària, econòmica i política. El mateix es podria dir d'Alemanya, o els països europeus centrals, si no existís l'euro i cadascun tingués la seva moneda sobirana.

EN CANVI, ÉS MOLT DUBTÓS que països com l'Argentina o el Brasil, per exemple, tot i disposar d'importants recursos naturals, puguin fer el mateix. Com també sembla clar que, si no existís l'euro i cada país tingués la seva moneda sobirana, Itàlia, Espanya, Portugal o Grècia, per exemple, tampoc podrien fer el mateix. Si aquests països, tenint una moneda pròpia i sobirana, intentessin tenir dèficits públics continuats, cada vegada els costaria més endeutar-se (pujarien els tipus d'interès i les primes de risc), i si volguessin finançar el deute emetent cada vegada més moneda provocarien tensions inflacionistes i la seva moneda es depreciaria. O sigui, aquests països tenen/tindrien una restricció externa que limitaria les seves

possibilitats d'actuació.

HI HA ALGUNA POSSIBILITAT d'evitar, o atenuar, aquesta restricció externa? No seria una cosa fàcil perquè, en una economia mundial globalitzada, hi hauria reaccions dels altres països. En tot cas, tot i ser imprescindible, no n'hi hauria prou amb tenir una moneda pròpia sobirana. Caldrien també una altra sèrie de mesures simultànies, des del control de capitals a una política industrial que promogués la substitució d'importacions, el control d'importacions, la nacionalització dels sectors estratègics (energètics, de transport i comunicacions) particularment de la gran banca, més recursos en infraestructures i R+D per millorar la productivitat, lluita contra la crisi climàtica, entre altres. Una verdadera revolució per enfrontar-se amb les elits (econòmiques, socials i polítiques) nacionals i internacionals, cosa que només seria possible (que no fàcil) amb el suport d'una gran mobilització organitzada de les forces socials i les classes populars. I millor si fos una estratègia coordinada de més d'un país.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

'Glòria'

■ M'agrada anar a la platja a l'estiu; m'agrada anar a les guinguetes a peu de sorra a fer una cerveseta, a menjar un arròs; m'agrada passejar pels passeigs marítims arran de mar; m'agrada escoltar havaneres vora el mar... En un futur no gaire llunyà, ho podré seguir fent tot això? Què hem fet, els humans, amb el territori, amb la natura... que ara ens ho torna amb aquesta crueltat? L'hem fet malbé, l'hem conquistat sense permís; l'hem *artificialitzat* de males maneres, l'hem usurpat i ens n'hem fet els amos sense pensar en les conseqüències de futur, i ara ho comencem a pagar. La natura és sàvia i tossuda! El curs dels rius i les rieres és absolutament sobirà i no podem redreçar-los segons la conveniència i els interessos de la mà de l'home. Diríem que no hem sabut equilibrar natura i progrés? Diria que és l'home el que s'hauria

d'haver adaptat a la natura, al territori; i no pas fer que la natura s'adaptés a les nostres necessitats, no? La natura és dinàmica, i no te aturador. I és caparruda, i no perdona. I si li toquem el voraviu, ella respon... i no té mesura. No soc especialista, ni enginyer, ni ambientòleg, ni meteoròleg, ni estudiós de les ciències del mar... però em sembla que tots aquests experts fa anys que ens ho van dient i repetint: no hem fet les coses gaire bé (per no dir que gens bé, o molt malament), i ara en pagarem tots les conseqüències. El caos ja el tenim aquí (per molt que el negociacionista d'en Trump aixequi la veu); i amb el pas dels anys, per exemple, molts pobles de costa deixaran de tenir platja... El món se'ns escalfa, el mar ens puja de nivell any rere any... Emergència climàtica i ambiental: hola.

JOAN J. PORTELLA I CARDONA
Girona

Delta

■ Quan el meu cor va arribar a envair-se d'amor, per contemplar la posta de sol des de les seves belles platges. Quan la brisa marina va arribar a eriçar-me un dia la pell, després de sentir a prop el seu murmurí. Quan la meua ànima va compondre la millor de les melodies, observant en calma i en pau la meravellosa existència de la seva flora i fauna. Quan davant meu es va mostrar, eixelebradament radiant, salvatge i alhora serena. Quan un remolí d'aromes, subjectat a la remor del vent, es va transformar en matèria divina, provocant una explosió de colors. Quan el vaig somiar en el millor dels llenços, sent segellat en la meua memòria, per sempre... Quan tot això va succeir, vaig prendre consciència que vaig estimar el Delta, com qui

estima una mare o una filla.

Ara que sento el seu bram, reclamant el que li hem arrabassat –sense compassió– de la seva ànima. Ara que el batec de la mar, acompanyat del batec de la terra, entonen junts un mateix lament. És llavors, quan arribo a la comprensió que ja no hi ha marxa enrere, perquè no vam acudir a temps al seu desesperat crit d'auxili. Ara que veig el Delta ofegat sota les seves pròpies llàgrimes salades, vesso amb amarga dolçor les meves. Ara que el relloge del temps s'ha accelerat en una desenfrenada carrera, demano perdó a la terra. Ella es dessagna lentament, i ja no sabem com aturar la seva ferida tan greu. La nostra inconsciència, ha fet tremolar la costa de la nostra estimada terra, Catalunya.

LOLA SALMERÓN
Tarragona

La frase del dia

“Aigualir el delictes de sedició és convidar a fer-ho cada cap de setmana”

Emiliano García-Page, PRESIDENT DE CASTELLA-LA MANXA (PSOE)

Tribuna

Guillem López i Casasnovas. Professor de la UPF

Perspectiva per al 2020

De manera similar al fet que ni el millor metge pot preveure ni prevenir amb la seva actuació la irrupció d'una epidèmia, tampoc un economista pot anticipar una crisi i així evitar-la. Una cura d'humilitat per a una anàlisi social, desprestigiada per prestidigitadors que amb arguments *ad hoc*, des de la seva bola de cristall particular, espanten encara més la gent des de la ciència lúgubre. Amb totes aquestes cauteles voldria comentar la perspectiva econòmica de l'any encetat. Aquest curs el comencem a casa nostra amb una derivada parcial positiva, val a dir-ho, després d'un gran patir per la por que el punt mort de la situació política enfonsés les bases de la nostra economia. Això afortunadament no ha passat, tot i que no disposem d'un contrafactual per avaluar la situació des d'un escenari alternatiu (allò que haguera passat si no hagués succeït el que hem viscut).

ARA TENIM UNA FINESTRA de diàleg polític i la nostra activitat econòmica s'ha mostrat resilient enfront de l'esforç d'alguns per debilitar-la. El sentiment econòmic de la societat catalana ha suportat prou malastrugances polítiques (les darreres amb la batalla Madrid/Barcelona), per, des de l'erosió de d'aquell sentiment, debilitar el *tour de force* independentista. Malgrat les amenaces de desastres siderals, conjugades també per altaveus locals servils, l'economia catalana està sortint prou bé de l'atzucac. Avui sembla que ja tenim pressupostos del govern català encaminats i una taula de diàleg oberta. Des de la situació recentment viscuda, la tendència no pot sinó ser positiva.

EL PROBLEMA EL TÉ ara l'economia espanyola; almenys en la seva deriva, si bé la base de partida continua essent millor que la de la mitjana europea. La política espanyola és avui més fràgil i, per als mercats, té una clara perspectiva econòmica negativa. I no per mor de les incerteses dels acords amb els sobiranistes catalans i bascos, tal

com clamen els nacionalistes espanyols de la dreta, sinó per l'entrada al govern de l'esquerra *de veritat*. Uns polítics que necessitaran mostrar a l'electorat el compliment si més no d'alguna de les seves promeses. No totes, certament, vista la capacitat que manté l'establishment empresarial de domesticar l'esquerra socialista quan aquesta ha manat.

COM A CONSEQÜÈNCIA, és probable que els nous governants apugin els impostos sobre la renda (oblidant que els rics de veritat no paguen impostos personals); que s'augmenti substancialment el salari mínim (aquesta és una mesura sense transcendència de primera fase sobre els comptes públics, un fet que la fa més golosa, ja que trasllada els seus efectes a les empreses, i als aturats!); que s'evitin totes les limitacions dels objectius europeus de dèficit. Les primeres mesures seran connectar els ingressos generals per a tancar els forats que deixen les cotitzacions sobre les pensions actuals i una política de despesa a l'alça per a satisfer expectatives socials que incrementaran el deute. Tot això en espera que s'ajusti la normativa europea per a no torpedinar l'estabilitat política a la zona euro. És probable, a més, que es mantingui pel temps que duri la legislatura, la batalla interna en el govern entorn del control de lloguers per a una nova política de habitatge. Aquesta pressió, amb esquitxos també sobre la política pública catalana, Espanya

“La política espanyola és avui més fràgil i, per als mercats, té una clara perspectiva econòmica negativa”

l'haurà d'encaixar en una situació de dèficit primari estructural (ni en les millors taxes de creixement del PIB s'ha aconseguit reduir l'endeutament), una normalització de les importacions, a l'alça per sobre de les exportacions (passat el miratge tan prodigiosos com inesperat del procés contrari) i una inestabilitat política amb la qual la dreta intentarà tombar de totes les maneres possibles l'anomenat govern de progrés. Això pot suposar en l'economia catalana un refredament, aquest cop per contagi de qui, fins ara, exhibia més salut.

SEMBLA, PERÒ, QUE, en general, l'economia ha après a funcionar independentment dels problemes polítics. Certament, és així en el cas de l'independentisme català. Aquest any haurem de comprovar si ho pot fer respecte d'una Espanya governada “pels comunistes”, amb una dreta desbocada que ha perdut el nord de la governabilitat pels solcs democràtics occidentals.

SÓN FALSOS ELEMENTS, en tot cas i al meu entendre, per judicar l'economia: posar una èmfasi excessiva amb les exportacions (en el món global no és tan rellevant el que exportes en origen com el que produeixes en destí); parlar de la indústria com un tot, quan avui importacions i exportacions industrials estan concentrades als automòbils (mala peça al teler si parlem seriosament de sostenibilitat ambiental) en lloc de debatre altres àmbits nous; aprofundir en l'argument que ja fan servir alguns: que, atès el cost del deute, s'ha d'obrir la via de la monetització del deute, o, fins i tot, de donar xecs (*diner d'helicòpter* se'n diu indiscriminadament a les llars o per –com a excusa– complimentar tasques mediamambientals). Finalment, serà un fals parany actuar com si els tipus d'interès reals negatius amb valors a llarg termini normalitzats a quanties inferiors als de curt termini haguessin vingut per a quedar-s'hi. En tot cas, si al refredat nostre afegim una crisi asmàtica general amb la simptomatologia anterior, res no es pot descartar.

De set en set

Òscar Palau

La sacsejada de Tarragona

Les alarmes no van sonar minuts després de la brutal explosió de la setmana passada perquè la població es confinés –fet més que discutible veient-ne el calibre, per molt que es comprovés al cap de poc que no comportava riscos per a la salut–, però sí que han saltat definitivament en els dies posteriors a tots els sectors implicats, començant per les administracions, per afrontar d'un cop la qüestió de la seguretat amb la responsabilitat que és exigible. La concentració a Tarragona del polígon petroquímic més gran del sud d'Europa no és un joc de nens i tots els protocols teòrics van revelar notables llacunes d'aplicació, sobretot de cara a una població que viu vora una bomba de rellotgeria i que ja l'endemà va sortir al carrer a dir prou i a exigir explicacions com mai havia fet.

La sacsejada física ha donat pas a una altra que ha de ser de més abast. En espera encara de conèixer les causes de l'explosió –confiem que s'estigui investigant en profunditat–, tots els indicis apunten a l'empresa Iqoxe, a qui la Generalitat ha obert diversos expedients i que els sindicats, que ja han anunciat una vaga per exigir-les, denuncien que va ignorar les demandes de més prevenció en matèria de seguretat i salut laboral. I ahir mateix, l'alcalde, Pau Ricomà, en una breu conversa amb Pedro Sánchez, va arrencar el compromís de posar fil a l'agulla a una agència de seguretat per a la química.

És clar que tot plegat són pedaços que no anul·laran el risc. A llarg termini cal prendre altres vies i si la tendència òbvia és posar fi als combustibles fòssils i als plàstics, en la mesura que es trobin alternatives i avanci la tecnologia, farien bé de començar a pensar en una progressiva reconversió industrial cap a activitats menys perilloses.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Entrevista a Laura Borràs, portaveu de JxCat

“Si el 2013 no es podia confiar en l'Estat, estem segurs que podem fer-ho després de l'1-O?”

Primer balanç del 'Glòria' després de l'emergència

El govern calcula que la meitat dels municipis han tingut danys i també un 20% de les escoles

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Guanyar temps per a

FET Torra recorre contra l'ordre de la junta electoral, en recusa els membres i reafirma que continua sent diputat **MÉS**
Torrent convoca la mesa i el ple del Parlament dilluns **REpte**
Els partits negocien una via que no posi en perill les institucions

Emma Ansola
BARCELONA

L'activitat parlamentària continua el calendari previst i la judicial també fa el seu camí. El president Torra reafirma que és diputat i el president del Parlament, Roger Torrent, es va limitar ahir a convocar per a dilluns a les tres de la tarda el ple ajornat dimarts passat pel temporal de llevant. A les bambolines, reunions per consensuar abans de dilluns una sortida que no malmeti les institucions.

Malgrat la immediatesa que reclamava la Junta Electoral Central per retirar les credencials a Torra, Torrent només hi ha afegit un imprevist: la convocatòria dilluns, tres hores abans del ple, de la mesa del Parlament. Sobre la taula, de nou la inhabilitació de Torra avalada aquest cop per l'última resolució del Tribunal Suprem, que no veu necessari esperar que la sentència contra el president de la Generalitat sigui ferma per destituir-lo com a diputat tal com disposen l'Estatut d'Autonomia, el reglament de la cambra catalana i la llei de presidència. En aquest sentit, el Suprem avala la resolució de la Junta Electoral Central i la de la demarcació de Barcelona.

Aquesta última va ser recorreguda en contra ahir mateix pel president de la Generalitat. En l'escrit, el cap de l'executiu reitera que la junta electoral provincial no és competent per decidir la incompatibilitat dels parlamentaris autonòmics i que en

aquest cas Catalunya ja té legislació pròpia que regeix aquest regim d'incompatibilitats i que “no té relació amb la llei electoral”, sinó que és competència de la Generalitat. A més, assegura que no és necessària l'expedició de credencials, ja que “no existeix cap vacant” i que l'aplicació de l'ordre de la junta electoral comportaria “una flagrant vulneració dels drets fonamentals” de Torra, concretament els de participació política i de llibertat ideològica i de reunió. Arran d'aquesta situació, el president reclama, a través d'aquest nou escrit, que es declari nul el recurs de la

Torra adverteix d'accions legals per un delict de “coaccions”

JEC.

El text també afegeix la recusació d'alguns dels membres de la Junta Electoral Central i els qüestiona la seva imparcialitat, ja que recorda que alguns d'ells ja van intervenir en la seva denúncia i posterior judici davant del TSJC en el cas pel qual va ser jutjat i condemnat. Posa especial atenció en el membre de la junta Carlos Vidal per “amistat íntima o enemistat manifesta”, s'apunta en l'escrit, en el qual s'aporten algunes piulades a les xarxes socials d'aquesta persona contra Carles Puigdemont.

Amb aquesta via judicial encara oberta, el president del Parlament ahir

convocava els membres de la mesa per decidir sobre la inhabilitació de Torra, i encara més després que Ciutadans i el PP hagin presentat un escrit perquè s'executi l'ordre de la JEC. El PSC, en canvi, mantenia la necessitat que els serveis jurídics de la cambra elaboressin un nou informe en resposta a la resolució del Suprem suspent les mesures cautelars i validant la inhabilitació. Fonts dels serveis jurídics indicaven que, arribats a aquest punt, la solució és política.

El president del Parlament, de moment, no ha reclamat un nou informe als lletrats i dilluns al matí la mesa, i sobretot el seu president i els secretaris, que són els que signen les actes de cada ple, haurà de decidir si validarà i donarà per bons un ple i unes votacions en les quals hagi votat el president Quim Torra. Una decisió que podria deixar entre les potes dels cavalls el mateix Torrent (ERC) i els secretaris Eusebi Campdepadrós (JxCat) i Ruth Ribas (ERC). S'hi afegiria el vicepresident Josep Costa (JxCat), que ahir assegurava que la decisió del Suprem no havia propiciat cap canvi i que, si bé validava una actuació de la JEC, aquesta no és competent, sempre segons aquest vicepresident, per retirar l'acta a cap diputat, per la qual cosa, hi afegeix, Torra continuarà sent diputat recollint també la ratificació que el ple del Parlament va aprovar el 4 de gener.

El focus sobre els republicans era ahir evident; però, tot i les reunions que se succeïen de bon matí a la

El president Quim Torra amb un grup d'eurodiputats que van visitar ahir també els presos a Lledoners ■ ACN

seu d'ERC per fixar una posició, els republicans guardaven un silenci sepulcral fins i tot a les xarxes socials. Al migdia, des del Departament de la Presidència de la Generalitat s'emetia una nota per denunciar “les pressions” a les quals es pretén sotmetre el president Torrent i altres membres de la cambra que en defensen la sobirania. L'escrit no citava els autors d'aquestes pressions, però la queixa era suficientment dura per anunciar la possibilitat de presentar “accions legals” per un presumpte delict de “coaccions”.

Mentrestant, els partits

negocien com sortir-se'n. Tot i que les relacions entre els socis de govern (JxCat i ERC) no són bones, no sembla que cap de les dues forces aposti per eleccions anticipades, com sí que ho ha fet la CUP davant el que considera que és la “culminació de la legislatura”.

Solució Venturós

La CUP s'ha mostrat partidària d'establir un pacte entre les forces polítiques com el que es va fer a Berga quan l'alcalde, Montse Venturós, va ser inhabilitada. Les forces municipals van pactar no substituir-la i mentrestant

l'edil dels anticapitalistes maniobra a l'ombra sense signar documents ni votar. Una decisió que llavors va ser força criticada tant per JxCat com per ERC. Aquests dos partits, en canvi, no volen sentir a parlar encara d'eleccions anticipades i així ho ha confirmat Torra, l'únic amb potestat per fer-ho si abans no se li retira. En l'horitzó més immediat, JxCat i ERC tenen l'aprovació d'un pressupost, i els republicans hi han d'afegir, a més a més, el seu pacte amb el govern espanyol per garantir estabilitat a canvi d'una sortida al conflicte polític. ■

L'APUNT

El Suprem mana eleccions

Mayte Piulachs

L'esforç per desjudicialitzar la política cau en sac trenat. Vam començar la setmana amb el judici contra l'excúpula dels Mossos, en què els fiscals de l'Audiència Nacional feien l'orni i no van admetre obertament, tot i no ser el moment processal, que han de complir el que diu el Tribunal Suprem, i que hauran de rebaixar la petició de rebel·lió, com a mínim a sedició. Els fis-

cals només van fer retrets al major Trapero per no haver ordenat cops de porra contra els ciutadans, i als caps polítics dels Mossos per no haver denunciat Puigdemont, que cap autoritat judicial va fer detenir. Acabem la setmana, aclaparats pels efectes del *Glòria*, per atracaments que maten persones estimades i pel Suprem que mana eleccions a Catalunya o desobeir.

a Torra

Carles Puigdemont i Toni Comín a la seu del Parlament Europeu ■ EFE

Puigdemont cita a Perpinyà el Consell per la República

■ Comín i la imminent eurodiputada Ponsatí se sumen a l'acte del 29 de febrer a la Catalunya del Nord ■ L'ANC i Òmnium, també

Redacció
BARCELONA

Carles Puigdemont, Toni Comín i Clara Ponsatí, que ja serà eurodiputada –des del 31 de gener en què es consumí el *Brexit*–, trepitaran Catalunya, la Catalunya del Nord, el 29 de febrer. El Consell per la República va confirmar ahir mitjançant un comunicat que el desig dels exiliats

d'acostar-se als Pirineus plasmarà en un acte polític organitzat a Perpinyà el 29-F i que serà la primera cita que els tres eurodiputats tenen en sòl francès des que Puigdemont i Comín van obtenir la plena condició d'eurodiputats i van seure a la seu que l'Eurocambra té a Estrasburg.

Tot i que l'organització va sondejar l'estadi Aimé

Giral, on juga l'emblemàtic equip de rugbi de la USAP, amb capacitat per a unes 15.000 persones, finalment serà al recinte firal del Parc de les Exposicions de Perpinyà –amb capacitat per a 100.000 assistents– on es farà l'acte polític del Consell per la República del 29 de febrer. Així ho va explicar a Europa Press la presidenta de la delegació del Consell per

la República a la Catalunya del Nord, Júlia Taurinyà. En l'organització hi col·laboren també l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) i Òmnium Cultural.

Puigdemont ja havia expressat el seu desig de celebrar un acte a la Catalunya del Nord en les pròximes setmanes, però la data no es va concretar fins al dia d'ahir. L'acte, amb el lema *La República al centre (del món)*, serà l'exemple més rotund vist fins ara de com els ja eurodiputats Puigde-

La data

29.2.2020

dia en què s'ha convocat l'acte del Consell per la República a Perpinyà, que pretén ser multitudinari.

mont i Comín –instal·lats a Waterloo– i la imminent eurodiputada Clara Ponsatí –fins ara a Escòcia– tenen llibertat de moviment i totes les prerrogatives de la immunitat a tot el territori de la UE que és al nord dels Pirineus, però no al sud, on correrien el risc de ser detinguts per l'ordre espanyol de Pablo Llarena. Al compte de Twitter, l'entitat mostra la seva "il·lusió" per una convocatòria de "gran transcendència", ja que serà la primera vegada que "estaran a Catalunya". ■

Lleida AUTÈNTICA DIFERENT NATURAL

11 ESTACIONS D'ESQUÍ AL PIRINEU DE LLEIDA

Aransa	Port del Comte
Baqueira Beret	Sant Joan de l'Erm
Boí Taüll	Tavascan
Espot	Tuixent-La Vansa
Lles de Cerdanya	Virós-Vallferrera
Port Ainé	

Molt més que neu!
guiaactivitats.aralleida.cat

Boí Taüll, Vall de Boí, Alta Ribagorça. Foto: R. Gabriel.

119001-1225560

Pirineus #ADNLleida Diputació de Lleida

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Laura Borràs Portaveu de Junts per Catalunya al Congrés

“Amb ERC, ni peix ni cove”

MEDIADOR • “El president Torra tindrà una trobada amb el president del govern espanyol per veure on som després de Pedralbes, però el que no acceptarà és que estiguem més enrere”

HORITZÓ • “Veig possiblement eleccions el 2020 perquè no estem en una situació normal”

Emili Bella
BARCELONA

Junts per Catalunya va votar no a la investidura de Pedro Sánchez, “Thome dels mil rostres”, tal com el va descriure al Congrés l'exconsellera de Cultura Laura Borràs, una veu amb ascendent dins l'espai polític que representa.

Què diu el Borbó?

Algun dia escriuré les meves converses: *Tres horas con Felipe de Borbón*. Han estat tres trobades i totes tres aproximadament d'una hora. En menys de sis mesos haver-te trobat amb ell tres vegades, amb converses en profunditat, dona per dir moltes coses.

Vau entrar en matèria?

Sí, molt, molt. Les nostres discussions han estat molt intenses i amb dosis de molta profunditat. No han estat converses fàcils ni per a ell, per haver de sentir el que jo li havia de dir, ni per a mi de dir-ho, però jo miro de dir les coses amb tota la correcció possible sense que això em tregui la determinació del que he de comunicar, amb tot el convenciment. La situació és prou greu per no deixar passar l'oportunitat de parlar amb el cap d'aquest Estat que ens empresona, que ens reprimeix, que no accepta la base del que hauria de ser un Estat democràtic, que és la democràcia.

Hi va veure alguna evolució respecte a les primeres converses?

Sí, perquè entre les dues primeres i la tercera hi ha la sentència. Vaig veure un canvi en aquest sentit. Segurament l'última trobada va ser de totes

Qui ha fet presidents de la Generalitat del PSC? ERC

tres la més tancada des del punt de vista de l'actitud, perquè ja hi havia hagut la sentència i el cap de l'Estat s'hi arreglaria, naturalment, perquè presideix aquest Estat. Jo li porto resolucions del grup de treball de les Nacions Unides, documents d'Amnistia Internacional, lectura per si de cas amenitza les seves hores mortes al despatx.

Gabriel Rufián es preguntava en una entrevista a El Punt Avui si JxCat farà el mateix a la Generalitat que a la Diputació de Barcelona.

Quan es fan aquestes afirmacions i es vol anar una mica més enllà de la suposada gràcia que puguin fer de manera immediata, el que s'ha de veure és qui ha fet presidents de la Generalitat del PSC, i és ERC. Jo he estat obertament en contra del pacte amb les forces del 155, entenent que ha detenir un cost haver pres el camí que normalitza la repressió. No he estat a favor del pacte de la Diputació, però no s'explica per què aquest pacte s'arriba a fer. Això no vol dir que jo el legítimi ni que hi estigui d'acord, insisteixo que continuo estant-hi en contra, però la gent vol parlar de l'òrgan supramunicipal que és la Diputació i no vol parlar dels municipis. Parlem de Sant Cugat i Figueres? Com sempre, si hagués-

sim anat junts, això no hauria passat i estaria bé que alguns ho comencessin a veure ja ara.

S'imagina un tercer tripartit?

En termes dels bagatges i els lligats que han deixat els anteriors, espero que no, perquè han estat objectivament negatius des de molts punts de vista, sobretot l'econòmic. És evident que preferiria que això no passés. Treballarem per poder fer valdre com hem fet sempre la importància de tenir clar quin és l'objectiu dels que ens diem independentistes, que no és continuar dient-nos independentistes, sinó poder treballar per aconseguir ser independents i poder-ho fer de manera conjunta. Perquè a l'altre costat, se sigui de la banda que se sigui, es té molt clar que el que cal és anar en contra de Catalunya. Estaria bé que nosaltres ens adonéssim del mateix i que hi hagués, en una situació d'excepcionalitat nacional, un govern d'unitat nacional.

A canvi de què es va abstenir ERC en la investidura de Pedro Sánchez?

No ho sabem. De moment sabem el contingut d'un document molt volàtil, buit, on jo, que em dedico a l'hermenèutica, miro de veure quina és l'exegesi que podem fer, però és un document que si el comparem amb els documents que van sortir aquells dies... El document del pacte amb Unides Podem era d'una cinquantena de pàgines i pel que fa a Catalunya es resolien amb un epígraf passant-hi molt ràpidament i de puntetes, la qual cosa és una mala notícia, i estava, a més, dins d'un capítol en què es parlava d'una “*España fuerte y co-*

hesionada”. El document del pacte amb el PNB són faves comptades, és molt clar sobre quina base s'ha aconseguit una abstenció: hi ha calendari i mesures concretes per complir-lo. En canvi, veient el document d'ERC, entenem que hi ha hagut un acte de fe, i nosaltres no ens podem permetre la fe, estem en el marc de la política i algú que ja ha incomplert prèviament allò que t'ha dit no té crèdit. El vot dels teus electors és extraordinàriament valuós per malbaratar-lo fiant-te d'algú que no ha donat cap mena de confiança perquè aquesta fe pugui existir.

No té fe en la taula de diàleg?

No és que no hi tingui fe, és que jo he fet interlocució amb el PSOE, sé que no volen parlar d'amnistia ni de referèndum d'autodeterminació, que no volen atendre la situació d'excepcionalitat en què ens trobem. Ells voldrien passar-hi de puntetes, la qual cosa vol dir normalitzar-ho a ulls de la societat catalana, espanyola i internacional, i nosaltres no estem disposats a normalitzar-ho perquè com més ho normalitzem més garantia tenim de no sortir d'aquesta excepcionalitat i que, al contrari, pugui créixer. El govern legítim és a la presó i a l'exili, és terrible, i això ha passat per la connivència i proactivitat del PSOE. Això és una de les coses que em va dir el rei: sense Pedro Sánchez no hauria estat possible el 155.

En aquest acord ERC-PSOE hi ha una consulta.

Volem votar sempre i ho volem votar tot, però si podem votar el que de veritat interessa, seria bastant millor anar directes a l'objectiu. El que hem de poder

Laura Borràs, aquesta setmana, asseguda a l'escó que ocupava quan era diputada al Parlament ■ ORIOL DURAN

votar és quin és el nostre futur, no quin és l'acord a què arriben els governs sobre el camí que emprendran..., és que això ja ho fa la ciutadania fent-nos confiança, ja ho fa votant-nos. Quan ens voten, nosaltres som els seus representants i, per tant, la ciutadania entén que allò que hem dit serà respectat. JxCat vam dir que no donaríem els nostres vots a canvi de res. Mai hem tingut un govern a l'altre costat tan dèbil, mai hem tingut un president del govern que ho volgués ser més perquè sabia que era el seu darrer intent, que si no era president ara potser ja no ho podria ser, i d'aquí l'abraçada de l'os a Pablo Iglesias.

Però creu que ERC ha donat els seus vots a canvi de res?

Entenc que ERC ha dit que ha donat els seus vots a canvi que tots dos governs es puguin asseure a parlar. Això vol dir convertir en extraordinari allò que és ordinari. Els governs han de parlar, no cal una negociació per decidir que et concediran asseure's a parlar, perquè una cosa que hauria de ser normal la converteixen en una gran cosa extraordinària. És com si un segrestador que té ostatges s'aixequés de la taula on estava parlant i després d'estar fent-te veure que potser hi hauria d'haver una negociació, et digués: “I ara et concedeixo que tornaré a seure.” Encara som més lluny del moment en què es van aixe-

car, que és Pedralbes, encara anem a menys mínims i concreció del que ja havia acceptat aquell govern en aquell moment, i, al damunt, demana com a favor pagar per avançat amb els teus vots. Així és com s'ha comportat el PSOE i així és com ERC ha permès que es comportés el PSOE. Ha estat una oportunitat perduda, d'haver fet un front comú com havíem proposat en campanya. O bé fem que ens concedeixin aquells elements de negociació política en els quals les tres forces independentistes que som a Madrid estem d'acord, o bé fem ingovernable Espanya, però també fem-ho conjuntament, que no puguin governar-se fins que no atenguin la governabilitat de Catalunya.

No esteu d'acord amb ERC en un mediador?

Bé, ara sembla que ERC no està d'acord amb el mediador. Hi estava Pedro Sánchez i el seu govern quan es van aixecar de la taula de Pedralbes. Quan hi ha un clima de desconfiança manifesta, com és el que hi havia en

Ara sembla que ERC no està d'acord amb el mediador. Pedro Sánchez hi estava quan es va aixecar de Pedralbes

aquell moment i es manté a hores d'ara, la figura d'un tercer que fa de mitjancer, que com a notari dona fe del que està passant i mira de trobar punts d'acord, és absolutament habitual en grans processos de discordança política. Aquesta figura l'acceptava ja el govern de Sánchez quan es va aixecar de la taula de negociació. Quan això ho has suspès durant un any i mig i quan hi tornes encara estàs més lluny del que ja havies aconseguit quan ho havies abandonat, és estrany fer un acte de fe. No ens concedeixin res, parlar és la seva obligació i

la seva necessitat, perquè eren ells els qui necessitaven un president del govern espanyol i eren ells els qui necessitaven que el seu Estat sortís de la inestabilitat política.

Què espera de la reunió entre presidents?

Quan es vegin en aquesta reunió, el president Torra, com a president del govern de la Generalitat, és qui veurà en quins termes està plantejada la mesa, perquè la negociació l'ha dut a terme un partit i hi ha involucrat el govern. S'imaginen que hagués estat a l'inrevés? Nosaltres ja dèiem de fer-ho junts. No es vol. Sempre anem al mateix problema. Si féssim les coses conjuntament seríem més forts, obtindríem més beneficis per a Catalunya. Jugar al joc partidista pot beneficiar un partit, però no afavoreix els interessos de Catalunya. El president Torra veurà en aquesta conversa amb Pedro Sánchez quina credibilitat podem donar a aquest acord que parla d'una mesa de nego-

Continua a la pàgina següent

FIRA de GIRONA
Construint futur Trusting on future

Zona de Descomptes

DISTRICTE 21

by FiraRebaixa

Market

Ed. 2020
Del 30 de Gener,
al 2 de Febrer

MODA
Les últimes tendències
AL MILLOR PREU

MÚSICA
DOWNLIGHT · Ismael Berengena
RUBÉN BERENGENA TRIO &
ENRIC CANADA · Walter Coronda Duo
MANDIE'S SOUL

#Districte21
www.firagirona.com
Palau de Fires de Girona

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Laura Borràs Portaveu de Junts per Catalunya al Congrés

Ve de la pàgina anterior

ciació. Veurà quina és la predisposició de Sánchez. Si el president Torra li diu "Parlarem d'això" i Sánchez li diu que no, potser no cal que parlem. De feina en tenim tots molta, no és una visita de cortesia per prendre el te, és una visita de responsabilitat institucional. Hem de poder atacar aquells problemes que ens impedeixen tenir una normalitat política i social que no podem continuar eternitzant ni normalitzant, perquè normalitzar vol dir cronificar i nosaltres hem vingut a mirar de resoldre la situació.

Vol dir que potser, segons com vagi la reunió, no es farà aquesta taula?

El president Torra ha dit sempre que l'acord al qual ha arribat ERC és un acord al qual ha arribat ERC amb el PSOE, dos partits, molt legítim, però no pot englobar un govern que és de coalició. Hi ha un acord entre dos partits. El president Torra parlarà amb Pedro Sánchez per veure quin és el marge de maniobra. No estem dient que la trobada no s'hagi de produir, sinó que el president Torra tindrà una trobada amb el president del govern espanyol per veure on som després de Pedralbes, però el que no acceptarà és que estiguem més enrere de Pedralbes.

La següent gran fita per a Sánchez serà la votació dels comptes. Després dels pressupostos hi ha marge per negociar res? Les negociacions es fan abans, no després.

Per tant, s'ha d'aconseguir tot, l'amnistia, l'exercici de l'autodeterminació, abans de la votació dels pressupostos?

S'han d'aconseguir coses que siguin assumibles. Això és el que implica negociar i escoltar l'altre. Si haguessin volgut votar Pedro Sánchez, la gent ja ho hauria fet directament. Com que el trencadís que queda després de les eleccions obliga a negociar, el que cal fer és negociar, no dir: "Tu em dones els vots i després faré el que em sembli." Això no és una negociació, això és un regal dels vots i la gent se sentiria legítimament estafada.

Per JxCat, amnistia a canvi de pressupostos és una bona equació? Per concretar.

No podem frivoltzar això, perquè hi havia moltes altres coses concretes que s'haurien pogut aconseguir en aquesta negociació. Per què cal gravar més la fiscalitat dels catalans quan resulta que hi ha un incompliment

Laura Borràs, al saló de passos perduts del Parlament ■ ORIOL DURAN

ment de pagaments de l'Estat espanyol i un deute espectacular? Potser fins i tot hauria estat més fàcil per al govern espanyol concedir alguna qüestió de naturalesa econòmica abans que una qüestió de naturalesa política, i ni tan sols hem obtingut això. N'hi havia que es queixaven del peix al cove, però, ara, ni peix ni cove. Quan veus el pacte que ha aconseguit el PNB, és un pacte diàfan, transparent, mesurable i amb uns ítems molt clars. Quan veus el gran acord al qual representa que ha arribat ERC, és que ja veurem si ens trobem per parlar en una situació en què encara estem amb més mínims que els d'allà on venim. I entremig, un any i mig de dolor i repressió, d'una judicialització galopant que afecta cada cop més àmbits.

Sense ànim de frivoltzar, JxCat a canvi de què votaria els pressupostos?

Nosaltres hem dit sempre que el que hem de poder veure és en què es concreta aquest què, i de moment això no s'ha produït.

El resultat de la taula de negociació serà el que condicioni el

vostre vot als pressupostos?

El resultat de la negociació a la qual s'arribi marcarà en quin escenari ens trobem i llavors haurérem de veure si hi ha una necessitat real o ha estat només una necessitat que Sánchez tenia de ser investit; si arriba a aquest diàleg veritablement i per convicció o bé s'ha agafat a una taula de salvament perquè estava al límit del naufragi. A nosaltres la governabilitat de l'Estat espanyol no ens interessa *per se*.

Com va venir a dir Montse Basa en el seu discurs al Congrés.

Hi ha moltes coses en què estem d'acord, però aleshores el que no és coherent és, després d'haver expressat tot això, oferir-los novament un vot d'una confiança que pot ser traïda, quan ja ho ha estat tantes vegades. Si hi ha persones que ja des del 2010 deien en entrevistes que no ens podem confiar d'aquest Estat espanyol...

Vol dir Oriol Junqueras?

Entre altres. No només Junqueras. Persones que estaven en la primera línia política, que són ara, després de l'1-O, les més valdores d'aquest Estat espanyol.

Si no s'hi podia confiar l'any 2013, estem segurs que, després de la tardor del 2017, podem confiar en l'Estat espanyol? Hem de fer aquesta dosi de confiança col·lectiva?

El Tribunal Suprem no ha acceptat les mesures cautelars que demanava el president Torra i avala la decisió de la Junta Electoral Central d'inhabilitar-lo i prendre-li l'escó. I ara, què?

Estem en un moment en què el dilema és sobirania o rendició. Vivim sota els atacs permanents i flagrants de l'Estat espanyol, que no respecta el que voten els ciutadans de Catalunya, i ens trobem que hem de defensar la democràcia, la dignitat de la presidència de la Generalitat de Catalunya i les seves institucions. El reglament del Parlament és molt clar sobre quan perd l'acta

Si el 2013 no es podia confiar en l'Estat, estem segurs que després de la tardor del 2017 sí que es pot?

un diputat, i no es compleix cap dels dos requisits: ni hi ha sentència ferma ni deixa l'acta voluntàriament. L'última frontera d'una democràcia és la sobirania del seu Parlament.

Si acaben inhabilitant el president Torra, hi ha d'haver eleccions?

Quan fem aquest viatge cap a allò que pot passar posant-nos en el pitjor dels casos perquè l'Estat espanyol fa coses que no podria fer, permetem que l'Estat espanyol faci coses que no hauria de poder fer, perquè les normalitzem.

Sense voler-ho normalitzar, perquè la situació no és normal, però, no veu eleccions el 2020?

Veig possiblement eleccions el 2020 perquè no estem en una situació normal i perquè l'Estat espanyol té moltes ganes de treure's del davant qui molesta massa, i evidentment JxCat molesta molt. Molesta molt el president Puigdemont i molesta molt el president Torra, que és capaç, en una sala de judici, de mirar als ulls a una persona que va estar ostensiblement adormida una gran part d'aquest judici i dir-li: "Vostè no m'està jutjant en una situació d'imparcialitat." Perquè ell ja sabia que, abans d'estar assegut allà, ja estava sentenciat. Per carregar-se l'independentisme,

es carreguen els fonaments de la democràcia. Com que això és així, probablement el president Torra serà inhabilitat, i aleshores el Parlament, com ja va fer fa unes setmanes, haurà de defensar la seva sobirania. Veurem si aquesta sobirania es podrà defensar.

Veu ERC predisposada a canviar de president i seguir endavant la legislatura?

Per més predisposada que hi estigui, no depèn només d'ERC. No cal només la seva predisposició. La primera força independentista d'aquest Parlament es diu JxCat. Qui ha d'ocupar la presidència de la Generalitat ha de ser algú de JxCat. No n'hi ha prou que ERC volgués ocupar la presidència, això no pot ser en els termes d'aquesta legislatura.

Jo em referia més que ERC no donés suport a un candidat de JxCat.

Si no donés suport a un candidat de JxCat, evidentment hauríem d'anar a eleccions, però la potestat de decidir qui fa eleccions en aquest país és del president de la Generalitat. Estem en molts supòsits. Si no es respectés la sobirania, seria un escàndol, hauríem d'estar molt preocupats per mirar d'intentar que aquest escàndol no es produís, no pensar que ja parlarem de l'escàndol un altre dia i ara avancem, perquè avançant fem que l'escàndol ho sigui menys, normalitzem aquesta situació d'atropellament polític, que és el que està passant. I tot això per una pancarta. Estem parlant de la inhabilitació d'un president com si hagués fet ves a saber què. Va penjar una pancarta que parlava de la llibertat dels presos polítics, una llibertat que Europa la mateixa setmana concedia a aquests presos polítics perquè els reconeixia la seva condició d'europarlamentaris.

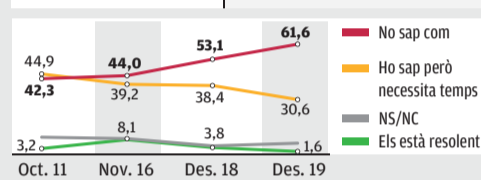
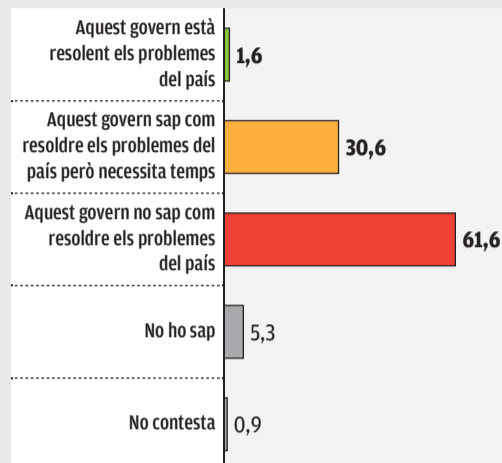
Els comuns acorden el pressupost amb el govern i diuen que cal anar a eleccions immediatament després d'aprovar-lo.

És un cas inaudit d'audàcia política, abstenir-se perquè pugui haver-hi un pressupost i immediatament fer caure aquell govern i poder ser tu qui gestioni el pressupost. Sí, és un cas d'una audàcia política insòlita i segurament també una miqueta immoral. Gent que està molt preocupada per concedir l'estabilitat política a l'Estat espanyol i que hi hagi president, resulta que, immediatament després de demanar-te que donis suport a aquest president, són capaços de demanar eleccions i fer que caigui el president. ■

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Enquesta sobre la valoració del govern de la Generalitat

► Quina de les següents frases s'apropa més al que vostè opina sobre el govern de la Generalitat de Catalunya? (%)

GRÀFIC: EL PUNT AVUI

► Com resol els problemes del país el govern de la Generalitat (%)

Com resol els problemes del país el govern de la Generalitat (%)	Està resolent els problemes (1,6)	Sap com resoldre els problemes però necessita temps (30,6)	No sap com resoldre els problemes (61,6)
Insatisfacció amb la política i els polítics	1,2	26,9	69,6
Relacions Catalunya-Espanya	2,7	34,5	56,9
Sanitat	1,4	32,2	63,0
Atur i precarietat laboral	4,1	28,0	57,4
Accés a l'habitatge	0,0	29,5	62,5
Inseguretat ciutadana	0,9	35,0	61,4
Millorar polítiques socials	4,7	26,6	60,2
Educació, cultura i investigació	0,4	38,1	56,0
Funcionament de l'economia	1,2	28,6	65,2
Immigració	1,0	43,9	48,8
Incivisme i violència	1,3	34,6	61,5
Manca d'infraestructures i transports	0,0	54,4	45,6
Excessiva pressió fiscal	0,0	6,7	71,0
Sistema de finançament	3,1	53,6	34,6
Serveis deficientes i males instal·lacions públiques	0,0	38,1	61,9
Baix nivell salarial	0,0	31,7	63,4
Crisi de la identitat catalana	0,0	46,5	53,5

Un 61,6% de catalans creuen que el govern és ineficaç amb els problemes del país

► Aquesta percepció crítica sobre l'executiu de Torra es dispara 8,5 punts en un any ► Una majoria social també considera prioritari tancar el conflicte amb l'Estat

Francesc Espiga
BARCELONA

Independentment de les seves angúnies judicials, el govern de Quim Torra sembla tenir un problema, i no pas menor, d'imatge sobre el seu grau d'eficiència davant la ciutadana. Així és després d'un estudi demoscòpic elaborat pel Centre d'Estudis d'Opinió (CEO) de la Generalitat, i que revela que un 61,6% dels enquestats consideren que l'executiu de JxCat i ERC no sap resoldre els problemes que té el país. Fa tot just un any, aquest percentatge era del 53,1% —fins a 8,5 punts menys—, una circumstància que il·lustra que aquest grau de desaprovació va a més. Per reblar el clau, l'estudi també mostra que només un 1,6% de catalans creuen que el govern actua de manera eficaç amb els maldecaps que li toca entomar, mentre que un 30,6% opinen que el que li cal per solucionar-

La insatisfacció política toca sostre

L'informe del CEO fet públic ahir valora, de manera específica, la tasca del govern i, a diferència dels ordinaris, que són trimestrals, aquest té caràcter anual. Uns i altres, però, comparteixen algunes preguntes en comú, com ara la que demana als enquestats quins són els principals

problemes que, a parer seu, té Catalunya. Doncs bé, en aquest últim estudi la insatisfacció amb la política ja és el principal maldecap del país, i desplaça les relacions amb l'Estat o l'atur o les condicions de treball, que fins no fa pas gaire eren les que encapçalaven el rànquing.

los és temps. Com sol passar en tot tipus de baròmetres, aquests resultats de mitjana es modulen en funció de què vota cadascú. Com a tall d'exemple, entre els simpatitzants del PP (93,2%), Cs (88,6%) o el PSC (85,8%) hi ha una visió crítica més estesa sobre el grau d'expertes de l'executiu, que entre els d'ERC (40,7%) o JxCat (25,8%).

Pel director del CEO, Jordi Argelaguet, aquesta valoració negativa a l'alça no fa referència tant a la manera de fer del govern

en els seus àmbits de gestió específics, sinó a una incapacitat més abstracta per abordar grans qüestions polítiques, com serien, per exemple, el conflicte amb l'Estat. Si s'esbocina, però, l'informe més al detall, s'observa un diagnòstic similar amb certes matèries on és la Generalitat qui porta la batuta, com ara la sanitat. Sobre aquesta, un 63% de catalans manifesten que l'executiu no està resolent les mancances que té aquest sector. Paradoxalment, però, en un altre ca-

pítol de l'enquesta, on el que es demana és que els ciutadans puntuïn de 0 a 10 l'actuació de la Generalitat en determinats àmbits, en sanitat en surt relativament ben parada —obté un 5,80— tenint en compte que la gestió global del govern treu un 4,65. És a dir, suspèn.

Amb tot el descrit fins ara, una de les altres dades del treball del CEO que crida l'atenció és que els enquestats no consideren prioritari que l'executiu centri els seus esforços a millorar la gestió dels serveis que li són propis. Ho defensa un 37,5%, enfront del 44,3% de fa un any. Per contra, un 54,8% de catalans —gairebé cinc punts més que dotze mesos enrere— afirma que la tasca més prement ha de ser reconduir la crisi amb l'Estat espanyol. Els únics que consideren que aquesta és una qüestió secundària són els votants dels comuns (43,7%) i de Cs —38,6%—. ■

El fiscal demana set mesos de presó a Tamara Carrasco

► L'activista de Viladecans, detinguda per terrorisme en una acció dels CDR, és acusada d'incitar a desordres públics

Mayte Piulachs
BARCELONA

El fiscal demana set mesos de presó per a l'activista de Viladecans Tamara Carrasco, a qui acusa d'un delictes de difusió pública de consigna per incitar a desordres públics. Carrasco va ser la primera ciutadana detinguda per la Guàrdia Civil, l'abril del 2018, acusada de terrorisme per mobilitzacions dels comitès de defensa de la República (CDR), operació repetida el 23 de setembre passat, amb nou veïns, set dels quals van estar en presó provisional a Madrid els últims tres mesos.

El jutge de l'Audiència Nacional va descartar investigar Carrasco per terrorisme, però la va obligar a estar tretze mesos confinada a casa seva, i només podia sortir del municipi per anar a treballar.

Amb un xiulet groc i una careta de Cuixart com a únic material incriminador, la causa va ser enviada el gener del 2019 a Barcelona, i la titular del jutjat d'instrucció 24 va retirar-li la mesura cautelar de confinament, a petició de l'advocat d'ella, el penalista Benet Salellas, l'abril passat. Durant la restricció, el magistrat li va prohibir fins i tot anar a veure la seva mare acabada d'operar.

Ara, la fiscalia l'acusa només d'incitar a cometre uns suposats disturbis públics i en circumstàncies d'una manifestació (arts. 557 i 557bis 3). En l'escrit d'acusació provisional, difós ahir, el fiscal afirma que, "en funcions de coordinació dels CDR", la veïna de Viladecans "va impartir unes directrius" per a les mobilitzacions que els comitès farien durant la Setmana Santa de fa dos anys. Amb aquesta finalitat, hi afegeix, el 25 de

Tamara Carrasco, a Viladecans ■ J. PANYELLA

La xifra

13

mesos confinada a Viladecans va ordenar-li el jutge de l'Audiència Nacional, tot i retirar l'acusació de terrorisme.

març va enregistrar un àudio i el va difondre per WhatsApp, i reproduceix tot el text, on Carrasco explica les mobilitzacions de manera genèrica amb talls de carreteres "fins a saber què passa amb Puigdemont" i amb vista que els sindicats convoquessin una vaga general.

El fiscal considera que les "consignes donades" per Carrasco van resultar efectives i durant la nit del 26 i el 27 de març del 2018 hi va haver talls en carreteres, "amb el llançament d'oli i pneumàtics cremats, com deia ella", i enumera incidències en vials no citats per l'activista. Hi inclou: l'A-2, a Ponent; l'AP-7, a Figueres i la Jonquera; a l'N-340, a l'Ampolla, a més de la Meridiana i la Diagonal. La defensa, que demanarà la seva absolució, ha de presentar ara el seu escrit i, després, un jutjat penal de Barcelona fixarà la data del judici. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Maria Lluïsa Oliveres
Mare de l'eurodiputat Toni Comín

Després de veure 'Mientras dure la guerra', d'Amenabar

En acabar de veure la pel·lícula vaig pensar que per mi, com per tants i tants d'altres, tota la nostra vida ha estat això: el franquisme, quaranta anys de dictadura i quaranta anys de transició franquista. Podrem viure una altra realitat encara que ens quedi poc temps? Tinc 86 anys. Vaig néixer el 15 de desembre del 1933 i penso que el que està passant és el final de l'herència que han mantingut viva i camuflada els que sabien que "todo estaba atado y bien atado".

Les últimes imatges de la pel·lícula són eloqüents i esperançadores: la bandera espanyola onejant una vegada i una altra, descolorida, esfilagarsada, trencada. Això és el que queda de l'Espanya que va impulsar el dictador de l'"una, grande y libre". Ni és una, ni és grande, ni és libre.

On són els diferents pobles d'Espanya amb la seva història, la seva cultura, la seva veu silenciada? On és la diversitat expressada lliurement amb força, la força que dona sentir-se un mateix? S'hi parlen quatre idiomes i multitud de dialectes que posen de manifest una riquesa cultural immensa que permet expressar els sentiments de cadascú.

L'estat més plurinacional d'Europa. La diversitat, la diferència, el mestissatge que fa possible l'encontre i l'intercanvi que ens hauria permès créixer en el respecte mutu.

Catalunya ha hagut de persistir sola i aïllada, perseguida, reprimida, lluitant a través de la història per poder ser qui som sense perjudicar a ningú. "No son de los nuestros", ens deien; "A por ellos", ens diuen ara.

'Mientras dure...' d'Amenabar

Podrem defensar el valor de la nostra lluita? Que els altres pobles coneguin la veritat del que ha passat, que sàpiguen que la por que han escampat "los defensores de la patria, de la integridad

de España" és per no perdre el poder que han usurpat al poble. Que l'únic que defensen aquests defensors són els seus inconfessables interessos, i ho fan amb una repressió terrible que resisteix amb valentia i fermesa. Els altres pobles han de saber que defensar la llibertat i recuperar la pròpia identitat no és cap delictes, no és anar contra Espanya; el que va contra Espanya és sotmetre i anul·lar els diferents pobles uniformitzant-los en un de sol, com han fet el franquisme i el post-franquisme. Per ser espanyol has d'haver nascut en algun dels pobles que formen Espanya i aquesta Espanya repressiva que vol ofegar l'estimació que cadascú pugui sentir per la seva terra, aquesta Espanya és la que ha perseguit i reprimat Catalunya des de fa segles.

Catalunya és una nació, aquest sentiment està arrelat en molts catalans i això ens ha mantingut dempeus fins ara.

Espanya, si no és una nació de nacions, no pot ser més que el que expressa la bandera del final de la pel·lícula, una Espanya des-

colorida, esfilagarsada i trencada. Espanya només hauria pogut ser gran si hagués respectat que els diversos pobles que en formen part poguessin descobrir qui són i poguessin ser lliures.

Potser si ens haguessin respectat i estimat, la història hauria sigut una altra. Però és la que és. Ser independent no vol dir anar en contra de ningú. Que ens governem nosaltres mateixos no és fer mal a ningú, i potser vindrà un temps que aquesta Catalunya que tant ha patit per tirar endavant i ser ella mateixa podrà ajudar Espanya a ser oberta, generosa i respectuosa. Una Espanya que deixi d'imposar el seu poder despòtic, on a tots els qui visquin en una part del territori i sentin que junts són una nació se'ls respecti.

Actualment es considera que Espanya és el país menys democràtic d'Europa, després de Turquia. Aquesta és la trista realitat. Per això hem lluitat i lluitem per la democràcia, per la justícia i per la llibertat, per damunt de tot. La independència ha de ser una eina per aconseguir-ho.

179421-122802L

Centre Autoritzat
invisalign[®]

ortodòncia invisible
a preu d'ortodòncia convencional

FINANÇAMENT SENSE ENTRADA

36 MESOS SENSE INTERESSOS
FINANÇAMENT FINS A 60 MESOS

PRESSUPOST TANCAT
SENSE SORPRESSES DURANT EL TRACTAMENT

MCP

CENTRE MÈDIC i DENTAL PINEDA DE MAR

www.centremedicpineda.com
· Pineda de Mar - Av. Montserrat, 33
93 767 22 22

· Cerdanyola
Plaça Sant Ramon, 17
93 692 51 08

· Ripollet (centre)
Rambla Sant Jordi, 78
93 594 20 20

· Ripollet (Pont Vell)
Ntra. Sra. dels Àngels, 17
93 594 44 90